

Wilmann: Dette Lovforslag har det gode Formaal at skaffe Statskassen en forøget Indtægt paa 5 Mill. Kr., et Beløb, der skal anvendes ikke paa Driftsbudgettet, men dels til Afbetaling af Laan, dels til Erhvervelse af Aktiver. Naar dertil kommer, at der er et udmærket Grundlag for denne Beskatning, kan vi kun udtale vor Anerkendelse af, at den højtærede Finansminister har forelagt dette Forslag. Vi har jo en Lov om Skat af Arv, som indbringer ca. 10 Mill. Kr. Den højtærede Finansminister har ment, at det vilde være formaalstjenligt at lægge det lidt om, saaledes at man, medens de 10 Mill. Kr. tages hos den, der modtager Arv, her tager Skatten af Dødsboer. Jeg kan paa det allerbedste anbefale dette Lovforslag til velvillig Behandling i dette Ting.

N. Neergaard: Jeg skal begynde med at udtale min Forbavselse over den særdeles antikverede Beskatningsform, den højtærede Finansminister her foreslaar at gennemføre. Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Minister, naar han overhovedet vil røre ved Arveafgiften, nu kører frem med — for at bruge et Billede af en af „det moderne Gennembruds“ Digtere — denne gamle Kærre fra Juli-Revolutionens Tid. Saa langt maa man nemlig omtrent gaa tilbage for at finde en saadan Beskatningsform som almindeligere gennemført. Man har den som en Levning fra Fortiden i enkelte Lande, men det er ikke noget, man kommer til, naar man vil give en ny Lovgivning paa dette Omraade.

Allerede den Monradske Lov af 1861 graduerede jo Arveskatten efter Slægtskabsgrader: 1 pCt. for Ægtefæller, Børn og Forældre, 4 pCt. for Søkende og deres Børn og 7 pCt. for fjernere Arvinger. Men det var uden Hensyn til Arveloddens Størrelse. I Overensstemmelse med den modernere Retning, der gjorde sig gældende i Skattelovgivningen ogsaa paa dette Omraade, hvor man tog større Hensyn til Skatteevnen end før, gennemførtes der i 1908 en ny Arveskatslov, der bragte to væsentlige Fremskridt, for det første, at Gradueringen blev gjort mere findelt, og dernæst, at man gik over til at beskatte Arvelodderne efter deres Størrelse. Det er jo aldeles klart, at det er en langt fuldkomnere Beskatning end at beskatte Bruttoarven, thi hvad der kan bæres af Afgift, maa i saa høj Grad bero paa, hvor mange Lodder der falder, og hvor store Lodder der falder til den enkelte, som skal udrede Skatten. Det var det, man gjorde ved den Vilhelm Lassenske

Arveafgiftslov af 1908, som delte de afgiftspligtige i 4 Klasser og ogsaa gik højere op med Beskatningen. Efter den Monradske Lov var Afgiften kun fra 1 til 7 pCt., efter den Lassenske fra 1 til 12 pCt., og, vel at mærke, Skatten rettede sig ikke efter Bruttoarven, men efter Arveloddens Størrelse. Det samme Spor fulgte jeg i den sidste af de Arveskatte love, vi har faaet, den af 1922, idet jeg yderligere gennemførte en finere Graduering og ligeledes en ikke ubetydelig Forøgelse af Satserne.

I Stedet herfor vil nu den højtærede Minister føre os tilbage til den allermest primitive Form for Arvebeskatning, hvor man beskatter Bruttoformuen uden Hensyn til Slægtskabsgraden og uden Hensyn til Arveloddens Størrelse. Hvilke mærkelige Resultater det fører til, skal jeg vise ved et ganske enkelt Eksempel — jeg skal i øvrigt, da denne Forhandling ligesom den foregaaende om Formue- og Indkomstskatten er ganske ørkesløs, idet den kommer paa et Tidspunkt, da den ikke kan være nogen nyttig Indledning til en Udvalgsbehandling, fatte mig i Korthed. Jeg skal blot illustrere, hvor urimeligt det vil virke. Lad os tænke os en Formue paa 100 000 Kr., som skal deles mellem 5 Børn. Dette vil, efter at de 15 000 Kr., som skal fradrages, hvor det drejer sig om Arvinger af Arveklasse A., som arver mindst Halvdelen af Formuen, er fradraget, give paa $\frac{1}{5}$ af denne 100 000 Kr. store Arv, altsaa paa de 20 000 Kr., som en Søn eller Datter arver, 440 Kr., og disse 440 Kr. er netop den Arveskat, som efter den nugældende, af mig gennemførte Skattelov falder paa en Arvepart under Arveklasse A., altsaa paa Børns Arv for en Lod paa 20 000 Kr. Det vil altsaa sige, at her, hvor det drejer sig om en lille Arv og en Arv, der falder til Børn, vil den højtærede Finansminister fordoble Skatten. Det bliver et Tillæg til de 440 Kr., som gælder nu, af andre 440 Kr.

Jeg finder, at dette er fuldkommen urigtigt, og det gaar stik imod hele Tendensen i den moderne Arveskatte lovgivning. Jeg ser nok, at den højtærede Minister henviser til Sir William Harcourt's Arveskatte reform af 1894 i England, men det maa erindres, at den havde ganske vist denne Bruttobeskatningsform som en Sammenfatning og Modernisering, om man vil, af de gamle, lignende Beskatningsformer i England, men den føjede dertil en Beskatning af Arvelodderne som Supplement, saa hans Skattereform var ikke som dette Lovforslag en reaktionær Foranstaltning, men et Fremskridt, om end af ufuldkommen